

İnsan Tanrı'nın Yapamayacağı neyi yapabilir?

Tanrı'nın kitabı bu bilmecenin yanıtını verir:

*“Tanrı insan değil ki, **yalan** söylesin. İnsan soyundan değil ki, **düşüncesini** **değiştirsin**. O söyler de **yapmaz mı?** Söz verir de yerine getirmez mi?”* (Çölde Sayım 23:19)

İnsanlar her gün yalan söylerler, düşüncelerini değiştirirler ve sözlerini yerine getirmezler. Tanrı bu gibi şeyleri yapamaz. Sınırsız Mükemmel Olan, Kendi karakterine aykırı davranamaz.

“O, Kendini inkar edemez.” (2. Timoteos 2:13)

Bir süre önce şu elektronik postayı aldım:

✉ **Subject:** Email Feedback

Siz Allah'ın keyfi olarak bağışlayamayacağını söylüyorsunuz. Allah'ın ellerinin kendi yasaları tarafından bağlandığından söz ediyorsunuz. Şöyle yazıyorsunuz: “Tanrı her şeyi yapabilir, ama Kendisini inkar edemez ve kendi yasalarını umursamazlık edemez.” Merhametlerin en büyüğüne sahip olan Yaratıcımız neden bağışlanma dileyen kullarını bağışlama kapasitesine sahip olmaktan Kendisini alıkoysun ki? Merhametini neden bu şekilde sınırlasın? ...böyle bir davranışın makul olmadığını göremiyor musunuz? Eğer O, böyle bir yasa yapmış olsaydı bile, bunu hemen iptal edebilirdi, çünkü O'nun gücü her şeye yeter! Nihai güce sahip olan Allah'ın herhangi bir şekilde sınırlı olabileceğini tartışmak mantıksızlık olur. O, eğer isteseydi, hepimizi cehennem ateşine atabilirdi, ama O, en merhametli Olan'dır ve kullarını bağışlamayı her zaman ister, öyle ki, kulları yargılandıkları zaman başarılı olabilsinler. Allah hepimize bağışlamasını ihsan etsin ve hepimiz bir araya toplanıp yargılanmak üzere duracağımız günde bize merhamet etsin!

Son bölümde gözden geçirdiğimiz konunun ışığında bu kişinin muhakemesi ile ilgili bir sorun mevcut mudur? Yaratıcımız, Kendi koyduğu yasaları önemsememe ve Kendi kutsal karakteri ile çelişkiye düşme konusunda özgür müdür?

ADALETSİZ MERHAMET

Gözünüzün önünde bir duruşma salonu canlandırın.

Yargıç kürsüde oturmaktadır. Önünde banka soygunculuğundan ve soğukkanlılıkla adam öldürmekten sanık bir adam durur. Salon tanıklarla doludur. Öldürülen kurbanın karısı ve ailesi ile soyulan bankanın personeli de salondadırlar. Gazetecilerden oluşan bir kalabalık da olayı haber yapmak için salonda hazır bulunmaktadırlar.

Bu katile hangi ceza verilecektir? Ölüm cezası mı? Tahliyesi olmayan ömür boyu hapis cezası mı?

Salonda bulunan herkese ayağa kalkmaları söylenir.

Yargıç, gözlerini sanığa dikerek şunları söyler: “Ondalık verme ve düzenli olarak dua etme gibi uygulamalarda sadık olduğumu tespit ettim. Tespih çekişin etkileyici. Ayrıca senin her zaman yemeğini bir yabancı ile paylaşmaya hazır olan konuksever bir adam olduğumu duydum. Bu durumdan paçanı kurtarman zordu, ama iyi işlerin kötü işlerinden daha fazla olduğu için sana merhamet ediyorum. Bağışlandın ve şimdi gidebilirsin.”

Yargıç, davanın kapandığını belirtmek için tokmağını masaya vurur.

Salonu, şok olan kişilerin aldığı soluklar ve öfkeli homurdanmalar doldurur....

Şimdiye kadar böyle bir dava senaryosu duyulmamıştır. Bir sanığın suçluluğunun tartılmasını sembolize etmek için bir terazi kullanılabilir, ama sanık suçlu bulunduktan sonra artık yapılması gereken, ona uygun bir cezanın verilmesidir. Suçlunun “iyi işler” yapıp yapmadığının, verilmesi gereken ceza ile bir ilgisi olamaz. Bu gerçeği hepimiz biliriz.

Bu durumda, eğer “iyi işler-kötü işleri-siler” sistemi insanların yersel davalarında hiçbir zaman kullanılmıyorsa, aynı adaletsiz sistemin Tanrı'nın göksel mahkemesinde kullanılması mümkün olabilir mi?

ADİL YARGIÇ

Tanrı, yukarda hayal ettiğimiz öyküdeki yargıç gibi değildir. “**Adil Yargıç**” (2. Timoteos 4:8) *O'nun unvanlarından bir tanesidir.* İbrahim peygamber binlerce yıl önce şu soruyu sordu: “*Bütün dünyayı yargılayan Rab'bin **adil** olması gerekmez mi?*” (Yaratılış 18:25)

Tanrı, merhamet göstermek için adaleti hiçbir zaman bir kenara itmez. Bunu yaptığı takdirde adil tahtının temelini aşındırmış ve kutsal adının ününü lekelemiş olur.

*“Tahtın **adalet ve doğruluk üzerine kurulu; sevgi ve sadakat** önün sıra gider.”* (Mezmur 89:14)

Elektronik postayı gönderen dostumuz gibi Tanrı'nın, “nihai gücünü”, kendi yasalarını önemsememek için kullanabileceğini düşünmek, “*yeryüzünün Yargıcı Olan'ın*”, yargılayacağı günahkârlardan daha az adil olduğunu ima etmektir.

Biz insanların doğuştan, büyük bir adalet duygusuna sahip olmamıza rağmen, Yaraticımızın aynı adalet duygusuna sahip olduğu gibi aşık bir gerçeğe direniyor olmamız ne kadar garip! Yüreklerimizin derinliklerinde hepimiz kötüyü cezalandırmayan bir yargıcın “iyi” olmadığını biliriz.

Yeremya peygamber şöyle yazdı:

***Sadakatın büyüktür!** ‘Benim payıma düşen Rab'dir’ diyor canım, ‘bu yüzden O'na umut bağlıyorum.’* (Ağıtlar 3:23-24)

Peygamberin, “Önceden haber veremeyişin büyüktür! Ya da “Dönekliliğin büyüktür!” demediğine dikkatinizi çekerim. Böyle garip fikirli ya da kaprisli bir Tanrı'dan ne gibi bir beklentimiz olabilir ki? Tanrı'nın *sadakati* büyüktür. Tanrı'ya “*Merhametli ve Şefkatli*” olarak hitap etmeye alışkın olan pek çok kişi, O'nun aynı zamanda “*sadık ve adil*” (1. Yuhanna 1:9) olduğunu unuturlar.

Tek taraflı bir bakış açısı, Tanrı hakkında çarpıtılmış bir görüşe neden olur.

TANRI'NIN DENGELİ DOĞASI

Bir kuşun uçabilmesi için hangi kanadı gereklidir? – sol kanadı mı sağ kanadı mı?

Kuşun uçabilmesi için her iki kanadına da ihtiyaç duyduğu aşıkardır! Bir kuşun tek bir kanat ile uçabileceğini düşünen herhangi biri kuşların doğasını ve yerçekimi ile aerodinamik yasalarını kaale almayan biridir.

Aynı şekilde, Tanrı'nın adaleti bir kenara iterek merhamet gösterebileceğini kabul edebilen herhangi biri, Tanrı'nın doğası ile günah ve ölüm yasasını önemsememektedir.

Tanrı'nın *merhameti* ve *adaleti* her zaman mükemmel bir denge içindedirler. Kral Davud şu sözleri yazmıştı:

***Merhametini** ve **adaletini** ezgiler ile anacağım; seni ilahilerle öveceğim, ya RAB!* (Mezmur 101:1)

Bazı çirkin günahlar işlemiş olan Davud, Tanrı'nın merhametini hak etmediğini biliyordu. Merhametin tanımında *hak edilmediği* yer alır.

Adalet, hak ettiğimiz cezayı almaktır.

Merhamet, hak ettiğimiz cezayı almamaktır.

Davud'un, Tanrı'ya övgü ilahileri söyleyebilmesinin nedeni, Tanrı'nın hak etmeyen günahkârlara adaleti bir kenara itmeksizin merhamet göstermek için bir yol tasarladığını bilmesidir.

Günahın bağışlanması, kutsal Tanrımız için basit bir konu değildir. Tanrı bir günahkârı asla günahkârın suçlarının gereken şekilde yargılanmadan ve cezalandırılmadan bağışlamaz. Eğer biri bize bir haksızlık yaparsa insani varlıklar olarak bu kişiye şöyle diyebiliriz: "Tamam. Unutalım gitsin. Olup bitenler zaten o kadar da büyütülecek şeyler değil." Biz bir kişiyi lütufkâr davranarak bu şekilde bağışlamayı seçebiliriz, ama kutsallıkta sınırsız olan Yargıç bu şekilde davranamaz.

Tanrı'nın merhameti Tanrı'nın adaletini asla iptal etmez. Tanrı hiçbir zaman, "Seni seviyorum, bu nedenle günahımı yargılamayacağım" demez. Tanrı günahkârları sever, ama onların günahlarını ayrı tutar ve cezalandırır.

Eğer Tanrı'nın istediği buyusa, o zaman suçlu günahkârlara merhamet etmesi nasıl mümkün olabilir?

ADALET İLE MERHAMET

Adem ve Havva'nın durumunu tekrar düşünelim.

Tanrı **sevecen ve merhametli** olduğu için Adem ve Havva'nın Kendisinden ayrılmalarını istemedi. Onların sonsuza kadar Kendisi ile birlikte yaşamalarını ve sonsuz ateşte mahvolmalarını istemedi.

"Rab... kimsenin mahvolmasını istemiyor." (2. Petrus 3:9)

Ancak, Tanrı **doğru ve adil** olduğu için Adem ve Havva'nın günahını önemsememezlik edemezdi. İşledikleri günahı cezalandırmak zorundaydı.

"Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin." (Habakkuk 1:13)

Bu durumda Tanrı ne yapacaktı? Günahı, günahkârı cezalandırmadan cezalandırmanın bir yolu var mıydı? Günahın kirliliği günahkârdan nasıl uzaklaştırılabilir ve mükemmel saflık yeniden nasıl restore edilebilirdi? Eyüp peygamberin sorusuna tatmin edici bir yanıt mevcut mudur? *"Tanrı'nın*

önünde **insan** nasıl **haklı** çıkabilir?” (Eyüp 9:2) Tanrı’ya şükürler olsun ki bu sorunun tatmin edici bir yanıtı vardır.

Kutsal Yazılar Adil Yargıç’ın, Adem ve Havva gibi, sizin ve benim gibi suçlu günahkârları hem **“adil kalarak aklamak”** için ne yaptığını açıklarlar. (Romalılar 3:26) Tanrı’nın, adaletini uygulayarak size merhamet sunmak için ne yaptığını biliyor musunuz?

Yanıt, önümüzde bizi bekliyor. Yolculuğa devam edelim.

BENİM HATAM DEĞİL

Şimdilik, günah ile lekelenmiş atalarımız ve onların artık Yargıçları haline gelmiş olan Yaratıcıları arasındaki konuşmaya kulak verelim:

“Sonra RAB Tanrı Adem’e ‘Neredesin?’ diye seslendi. Adem, ‘Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim’ dedi. RAB Tanrı, ‘Çıplak olduğunu sana kim söyledi?’ diye sordu. Adem, ‘Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim’ diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, ‘Nedir bu yaptığın?’ diye sordu. Kadın, ‘Yılan beni aldattı, o yüzden yedim’ diye karşılık verdi.” (Yaratılış 3:9-13)

RAB, Adem ve Havva’yı neden sorguladı?

Nasıl bir anne-baba itaatsiz çocuğunun ne yaptığını bilmesine rağmen ne yaptığını ona yine de sorarsa, aynı şekilde Tanrı’da Adem ve Havva’yı sorguladı. Tanrı, Adem ve Havva’nın günahlarının ve suçlarının farkına varmalarını istedi. Ama buna rağmen, onlar günahlarını itiraf etmek yerine birbirlerini suçlamayı seçtiler.

Adem, Tanrı’yı ve Havva’yı suçladı: *Benim suçum değil! Yanıma koyduğün kadının suçu!*

Havva, suçu yılanın üzerine attı: *Yılan beni aldattı!*

Adem ve Havva programlanmış robotlar değillerdi; insan oldukları için Tanrı her ikisini de yaptıkları seçimden suçlu tuttu. Suçlamaları gereken birileri varsa o kendileri olmalıydı.

*“Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülük ile ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes **kendi arzularını** ile sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. **Günah** olgunlaşınca da **ölüm** getirir.” (Yakup 1:13-15)*

Adem ve Havva, Yaratıcılarının planını izlemek yerine, kendilerini **günah** ve **ölüm** yoluna yönelten *“kendi arzularını”* izlediler.

Havva, Őeytan tarafından ayartıldı ve *aldatıldı*. Rab'bin, iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yememesini buyurduğu Adem ise, *kendi isteği ile* Yaratıcısına itaatsizlik etmeyi seğti.

*“Aldatılan Adem **değildi**, kadın **aldatılıp** suğ iŐledi.”* (1. Timoteos 2:14)

Ayartıldılar ya da aldatıldılar, her ikisi de suğluydu. Ama, ancak Adem yasaklanmış meyveyi yedikten sonra Kutsal Yazılar Şu beyanda bulundular: **“Sonra ikisinin de gözleri ağıldı.”** (Yaratılış 3:7)

Tanrı, insanlığı doğruluk ve yaŐam krallığından dıŐarı  kارتıp onu günah ve ölüm egemenliğine sokma sorumluluğunu Havva'ya değil, Adem'e yükledi. Tanrı Adem'e tüm insan soyunun baŐı olma ayrıcalığını vermiŐti, ama bu büyük ayrıcalık beraberinde büyük bir sorumluluğu da getirmekteydi.

Adem'in günahı hepimizi lekeledi, ama bizim kendimizin yaptığı seğimler için onu suğlayamayız.

“Her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir.” (Romalılar 14:12)